

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 619/2025-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **L-MEDIA s. r. o.**, Štúrova 1989/41, Liptovský Mikuláš, IČO 44 059 299, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 9Cb/31/2018 z 13. decembra 2023 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob 125/2024-444 z 13. mája 2025 a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp .zn. 9Cb/31/2018 z 13. decembra 2023 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41Cob/125/2024-444 z 13. mája 2025 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 9Cb/31/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje napadnuté rozsudky uvedené v záhlaví tohto uznesenia zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a prikázať mu konať bez zbytočných prietahov. Tiež žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 3 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozsudkov vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 9Cb 31/2018 z 13. decembra 2023 rozhodol o žalobe sťažovateľky proti žalovanému o zaplatenie 17 000 eur s príslušenstvom tak, že ju v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku súdu prvej inštancie

sťažovateľka podala odvolanie, na podklade ktorého v odvolacom konaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 41Cob/125/2024-444 z 13. mája 2025, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému súčasne priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uvádza, že odvolací súd sa vo svojom potvrdzujúcom rozsudku stotožnil so závermi a úvahami okresného súdu [§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], ktoré na zvýraznenie iba stroho doplnil. Úvahy a závery okresného súdu i krajského súdu považuje za zmätočné a v extrémnom rozpore s obsahom spisu základnými nespornými skutočnosťami, viaceré ťažiskové úvahy nemajú oporu v zákone ani v obsahu súdneho spisu. Oba rozsudky sú podľa sťažovateľky ústavne neudržateľné, arbitrárne a závery súdov neboli odôvodnené ústavne konformným spôsobom, ktoré by vylučovali akúkoľvek svojvôľu konajúcich súdov pri prerokúvaní danej veci.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Ťažisko argumentácie sťažovateľky v predloženej ústavnej sťažnosti proti rozsudkom okresného súdu a krajského súdu je, že krajský súd v rámci odvolacieho prieskumu nedal vôbec odpovede na celý rad odvolacích námietok sťažovateľky, k týmto sa relevantne a dostatočne nevyjadril, akoby tieto odvolacie námietky ani neboli súčasťou podaného odvolania a uplatnených odvolacích dôvodov. Vybavenie odvolania tak sťažovateľka považuje za neúplné a nedostatočné, rozsudok krajského súdu je zjavne nedostatočne odôvodnený, strohý a arbitrárny, nedávajúci odpovede na viaceré otázky a argumentáciu.

4. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu, sťažovateľka poukazuje na to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil nárok žalobcu (sťažovateľky) vyplývajúci zo zmluvy o dielo uzatvorenej so žalovaným 24. apríla 2014 na dodanie technológie rádiovysielača (tzv. „na kľúč“), ako aj povinnosť žalovaného konať pri zhotovení diela s odbornou starostlivosťou a zároveň zodpovedať za prípadné žalobcom riadne vytknuté vady diela. Tvrdí, že oba konajúce súdy opomenuli relevantnú hmotnoprávnu úpravu vzťahujúcu sa na úpravu práv a povinností zmluvných strán pri objednaní a vyhotovení diela (§ 551, § 552 a § 561 Obchodného zákonníka), nevysporiadali sa náležite so všetkými vytknutými vadami diela, ktoré sťažovateľka do súdneho spisu predložila, opomenuli vykonané dôkazy (výsluchy svedkov), obsah predložených listinných dôkazov a nezákonným spôsobom si osvojili skutočnosti, na základe ktorých rozhodli v neprospech sťažovateľky.

5. Konajúce súdy nebrali na zreteľ ani zodpovednosť zhotoviteľa za vady diela podľa zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, ktoré boli konštatované priamo v zápise z výsledku kontroly Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb č. 361/OSDZA/2015 vykonanej 11. septembra 2015.

6. Zamlčanie dôkazov v odôvodnení rozsudku sťažovateľka považuje v právnom štáte za neudržateľné a neprijateľné, čo len zvýrazňuje nesprávnosť, arbitrárnosť, a tým aj nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia. Zamlčané dôkazy neodporovali predloženým listinným dôkazom, ale, naopak, utvárali spolu ucelenú reťaz. Sťažovateľka tiež poukázala na to, že až v priebehu súdneho sporu vyšlo najavo, že na zhotovenie diela nemal žalovaný ani podnikateľské oprávnenie, a teda ani potrebnú kvalifikáciu.

7. Okresný súd nepripustil vykonanie znaleckého dokazovania navrhovaného sťažovateľkou po pojednávaní uskutočnenom 5. mája 2021 na účel určenia obsahu, kvality a stavu dodávky žalovaného v zmysle Zmluvy o dielo a znalecké dokazovanie na účel určenia výšky ušlého zisku, ktorého zaplataenia sa sťažovateľka domáhala. Z odôvodnenia rozsudku je pritom zrejmé, že okresný súd nevedel posúdiť skutkový stav v základných faktoch, keďže ide o odbornú problematiku. Okresný súd bez relevantného dôvodu odoprel sťažovateľke preukázať skutočný stav veci a podporiť svoje tvrdenia, čím bola porušená (v neprospech sťažovateľky) zásada rovnosti zbraní. Všetky dôkazy navrhované sťažovateľkou v súdnom konaní boli podľa nej spôsobilé, mali relevanciu k predmetu konania, ako aj výpovednú hodnotu k tvrdeniam produkovaným v procesnej obrane žalovaného. Vykonanie navrhovaných dôkazov nebolo nadbytočné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) napadnutým rozsudkom okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľky, ako aj potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu v odvolacom konaní. Sťažovateľka tiež namieta prietahový postup okresného súdu s dôrazom na dĺžku trvania prvoinštančného konania (6 rokov), ktorého výsledkom bolo zamietnutie žaloby.

III.1. K napadnutému rozsudku okresného súdu:

9. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (I. ÚS 207/2020).

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku okresného súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Sťažovateľke tak bola v konaní pred všeobecným (krajským, pozn.) súdom poskytnutá ochrana jej práv, pretože zo strany krajského súdu došlo k meritórnemu preskúmaniu odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu opodstatňuje uprednostnenie právomoci krajského súdu [čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum namietaných porušení napadnutým rozsudkom okresného súdu, preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému rozsudku krajského soudu:

11. Nadvazujúc na odôvodnenie, ktoré ústavný súd uviedol vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom okresného súdu (časť III.1. tohto uznesenia), ústavný súd pripomína, že súčasťou jeho ustálenej judikatúry je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

12. Ústavný súd po dôslednom posúdení odôvodnenia ústavnej sťažnosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k tvrdenému neoprávnenému zásahu do jej práv na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie je ťažiskovo založená na namietaných nedostatkoch v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu. Sťažovateľka konkrétne uvádza, že týmto nesprávnym procesným postupom okresný súd a krajský súd jej znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

13. V § 420 CSP sú taxatívne vypočítané procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktoré je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu v merite veci alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, prípadne ktorým sa rozhodlo v merite veci (m. m. IV. ÚS 447/2023).

14. Je nepochybné, že napadnutý rozsudok je rozhodnutím, ktorým sa predmetné konanie končí (napadnutým rozsudkom krajského súdu bol potvrdený ako vecne správny napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým žalobu sťažovateľky zamietol, pozn.), čo napĺňa prvý predpoklad prípustnosti dovolania podaného z dôvodu existencie vady zmätočnosti (k tomu pozri aj IV. ÚS 540/2022).

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany či účastníka konania nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie

ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, resp. účastníka konania, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia a pod. [pozri k tomu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

16. Sťažovateľka uviedla, že proti rozsudku krajského súdu dovolanie (ako mimoriadny opravný prostriedok) nie v jej veci prípustné s poukazom na § 421 CSP, keďže vecná nesprávnosť, neúplnosť dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj nesprávnosť hodnotenia vykonaných dôkazov nezakladá sama osebe prípustnosť dovolania. Podľa sťažovateľky by teda prípadne podané dovolanie bolo odmietnuté pre nesplnenie prísnych procesno-formálnych podmienok.

17. Ústavný súd si uvedomuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti (t. j. pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o účinný prostriedok nápravy) sa ústavný súd môže obmedziť výlučne na formálne posúdenie jeho prípustnosti. Dovolanie neprichádza do úvahy ako účinný prostriedok nápravy najmä vtedy, ak je na prvý pohľad zjavné, že dovolanie je v danom prípade neprípustné, napríklad preto, lebo to výslovne vylučuje procesná norma (napr. § 421 ods. 2 CSP, § 422 CSP a pod.). Berúc však do úvahy nosnú časť argumentácie sťažovateľky poukazujúcej na nesprávny procesný postup okresného súdu a krajského súdu (ako napr. opomenutie vykonaných dôkazov, zamlčanie výpovedí svedkov, nevykonanie navrhovaného znaleckého dokazovania, jednostranná preferencia výpovede jedného svedka, nevysporiadanie sa so skutkovým stavom), ktoré znemožnili sťažovateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, ústavný súd je toho názoru, že dovolanie v konkrétnom prípade sťažovateľky predstavovalo účinný právny prostriedok na ochranu jej základných práv a slobôd.

18. S prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky ústavný súd teda uzatvára, že jeho právomoci v konkrétnych okolnostiach veci predchádza právomoc najvyššieho súdu sa predmetnou argumentáciou sťažovateľky zaoberať a jej opodstatnenosť preskúmať.

19. Meritórne preskúmanie časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v situácii, keď nevyužil právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý mu zákon účinne poskytoval, t. j. nepodal dovolanie, hoci ho podať mohol a mal, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 728/2016).

20. Keďže v konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľka mala k dispozícii účinný právny prostriedok, a to dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, je daná právomoc najvyššieho súdu sa skutkovou a právnou argumentáciou zaoberať v dovolacom konaní (obdobne I. ÚS 346/2019 a IV. ÚS 154/2020).

21. Sťažovateľka tiež ani netvrdila, že dovolanie v konkrétnych okolnostiach veci nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde

22. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

23. Sťažovateľka namieta, že okresný súd pri rozhodovaní o jej žalobe postupoval so zbytočnými prietahmi, v priebehu šiestich rokov pristúpil tak k predbežnému prejednaniu sporu, ako aj prejednaniu veci na niekoľkých pojednávaniach (nariadených s viacerými dlhšími časovými odstupmi). Pojednávanie 5. mája 2021 okresný súd odročil na neurčito, aby zväžil ďalší procesný postup v zmysle návrhov sťažovateľky na vykonanie znaleckého dokazovania. Následne bol okresný súd dva a pol roka absolútne nečinný. V novembri 2023 nariadil pojednávanie na 13. december 2023, na ktorom formálne zamietol všetky návrhy sťažovateľky na vykonanie dokazovania a rozhodol rozsudkom, v ktorom už pri jeho vyhlásení uviedol neudržateľné závery a úvahy v extrémnom rozpore s obsahom súdneho spisu, ako aj už skôr deklarovanými nespornými skutočnosťami. Ďalej zdôrazňuje, že okresný súd rozhodol o zamietnutí jej žaloby z dôvodov, ktoré vychádzajú výlučne z právneho názoru okresného súdu (právneho posúdenia veci na základe uzavretej zmluvy o dielo, pozn.), a nie z vykonaného dokazovania skutkového stavu. Uvedené mohol okresný súd urobiť už na prvom pojednávaní, resp. pri predbežnom prejednaní sporu, ktoré súd uskutočnil 1. októbra 2018.

24. Poukazujúc na početnú judikatúru ústavného súdu k problematike zbytočných prietahov, sťažovateľka uvádza, že podanie sťažnosti na prietahy predsedovi súdu (§ 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) nie je účinným prostriedkom nápravy a tiež by bola otázna jej efektívnosť v praxi s ohľadom na doterajší postup okresného súdu. Z dôvodu nečinnosti a zdĺhavého postupu okresného súdu, ktoré spôsobilo sťažovateľke ujmu a škodu, ako aj zbytočné navýšenie trov súdneho konania, si sťažovateľka uplatňuje aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výška zodpovedá významu predmetu sporu pre sťažovateľku.

25. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených práv sťažovateľky možno posudzovať spoločne.

26. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor sa odvodzuje z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 287/2021, II. ÚS 291/2020, I. ÚS 172/2022).

27. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade orgánmi činnými v trestnom konaní, pozn.) trvalo alebo ešte pretrváva (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Prednesené právne názory ústavného súdu sú akceptované aj judikatúrou ESLP (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok ESLP z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok ESLP z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

28. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, ak v čase, keď bola ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu, už zo strany orgánu verejnej moci nedochádzalo k namietanému porušovaniu práva, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018, IV. ÚS 159/2021, II. ÚS 302/2021, I. ÚS 405/2022).

29. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd považoval za preukázané, že konanie pred súdom prvej inštancie iniciované podaním žaloby sťažovateľky postúpenej na prejednanie okresnému súdu 5. marca 2018 bolo meritórne skončené vyhlásením rozsudku sp. zn. 9Cb/31/2018 z 13. decembra 2023. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 11. júla 2025, a to v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 41Cob 125/2024-444 z 13. mája 2025 (doložka právoplatnosti vykonateľnosti vytvorená 28. júla 2025, pozn.). Ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta existenciu zbytočných prietahov v postupe okresného súdu bola ústavnému súdu doručená 11. septembra 2025, z čoho je zrejmé, že nesmeruje proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu do základných práv sťažovateľky zo strany okresného súdu.

30. Vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k postupu okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08, III. ÚS 114/2016, III. ÚS 101/2017, II. ÚS 287/2021, I. ÚS 405/2022).

31. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu